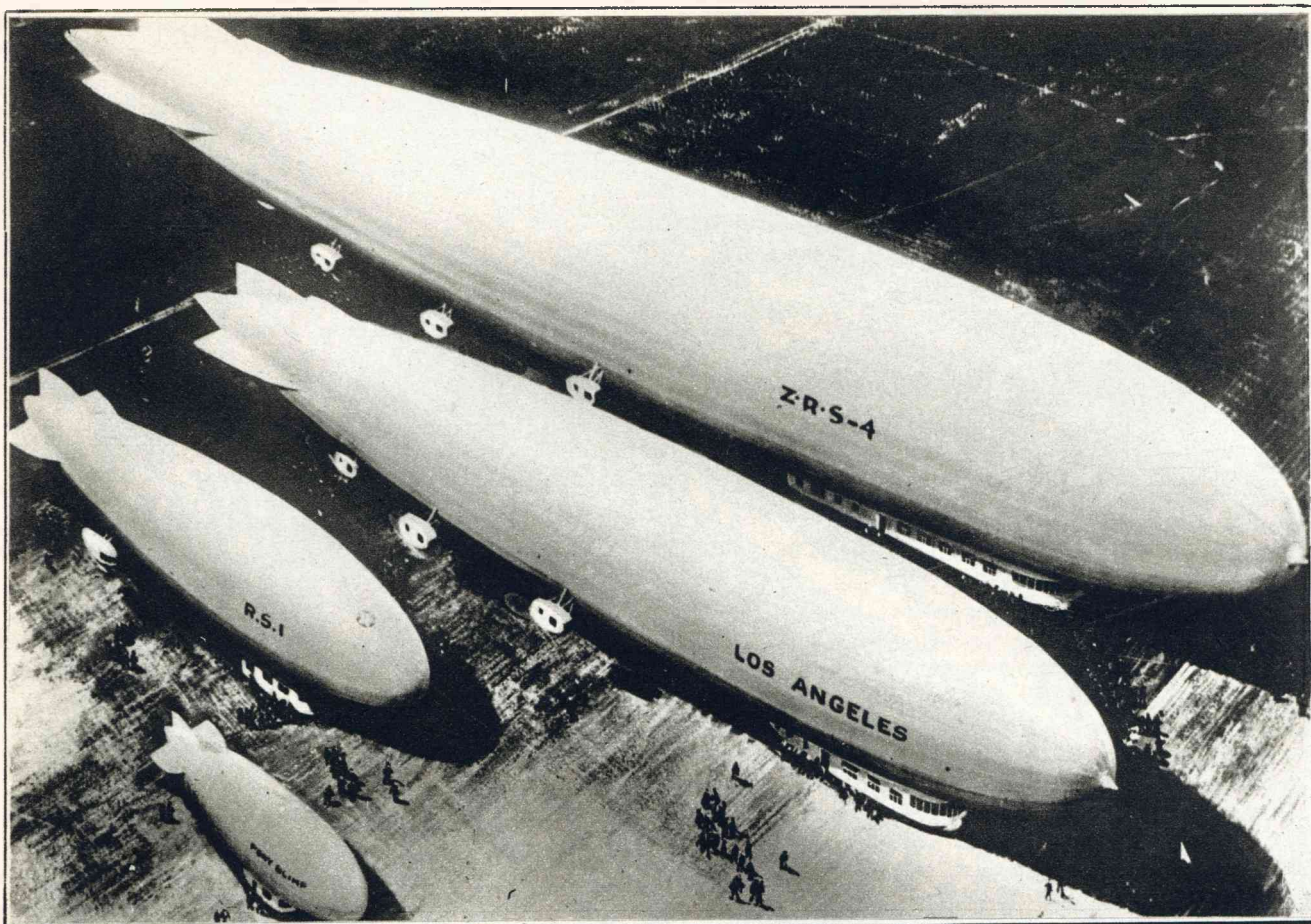

REUZEN EN DWERGEN

prikkeld werd. Hij besloot dadelijk 'n onderzoek in te stellen en in den genoemden nacht een schuilplaats te betrekken. Hij zond den butler met een boodschap naar het dorp, waarna hij het onderzoek der bibliotheek begon. De eene wand der zaal was geheel bezet met rijen boeken, een groot gedeelte van den anderen muur werd ingenomen door 'n bijzonder groot en zwaar schilderij.

Nauwkeurig onderzocht hij het paneel links van dit

schilderstuk en beklopte het met een vouwbeen.

Inderdaad het geluid klonk hol. Een eenigszins donkerder stip, links onder, trok zijn aandacht. Nauwkeuriger waarneming leerde hem, dat het een knop was, natuurgetrouw nagebootst als een houtkwast. Bellairs moest zichzelf bekennen, dat hij opgewonden werd. Hij drukte op den knop. Een zachte tik, het paneel verschoof ongeveer twee centimeter, en Bellairs ontdekte, dat het zich met de hand gemakkelijk geheel op zij liet schuiven. Hij streek een lucifer aan en keek in de donkere ruimte. Het had het voorkomen van een klein vierkant vertrekje, ongeveer een meter diep. Voorzichtig klauterde de oude man naar binnen en onderzocht nauwkeurig de ruimte. Maar dit onderzoek was teleurstellend. Het geluid van zijn voetstappen klonk hol, maar nergens kon hij een luik of deur ontdekken. Andere voetstappen dan de zijne, afgedrukt in het stof, bewezen echter, dat, nog niet lang geleden, een ander hier eveneens geweest was. Tenslotte stapte hij weer terug in de zaal.

„Wel, laten we den Donderdagnacht afwachten,” mompelde hij. Hij schoof het paneel weer terug in den oorspronkelijken stand.

Het was nog maar ruim tien uur, toen Garvin Summers opstond om naar bed te gaan. Beide heeren hadden elkander na het diner over hun reizen verteld.

De bezoeker trachtte een lichten geeuw achter zijn hand te verbergen.

„U permitteert, dat ik me terugtrek? De dag was vermoeiend; bovendien ben ik gewend vroeg naar bed te gaan.”

„Gelijk; volkomen gelijk,” was de oude heer het met mr. Summers eens. „Het blijft dus afgesproken, dat u nog een paar dagen blijft logeeren, nietwaar?”

Juist kwam de butler, om wien hij geschild had, binnen. „Dumphy, ga nog even met mijnheer mee; kijk, of de kamer in orde is. Wel te rusten.”

Het kwam Bellairs bijzonder goed van

HET LINKER PANEEL

door GEORGE BERRAN

Toen mr. Nigel Bellairs beneden kwam, lagen er twee brieven naast zijn bord. De eerste kwam van Londen, geschreven door zijn huisheer, die daarin berichtte, Donderdag een bezoek te zullen brengen op Marsh House om kennis te maken met zijn huurder. Daar de afstand te groot was om denzelfden dag terug te keeren, vroeg hij tevens, den nacht bij mr. Bellairs te mogen doorbrengen.

„All right,” zei mr. Bellairs in gedachten en greep den tweeden brief, bekeek dien met eenige nieuwsgierigheid. Terecht, want het adres was geschreven in drukletters; het postmerk droeg den naam van Rumsden, het dichtstbijgelegen dorp, waar Bellairs niemand kende. Zijn nieuwsgierigheid ging over in verbazing, toen hij den inhoud gelezen had. Eveneens in drukletters geschreven, luidde die: „Houd in den nacht van Donderdag op Vrijdag, vanuit een schuilplaats, het paneel, links van het groote schilderij, in 't oog.” De oude heer streek zich nadenkend over den schedel, schelde toen voor Dumphy, den butler, die uiteraad niets anders te zeggen had, dan „dat beide brieven dien morgen per post bezorgd waren geworden. „Neen, hij had geen enkelen kennis in Rumsden,” verklaarde hij. „Geen prettig volk, hier in de buurt, mijnheer,” voegde hij er aan toe. „Stug; daar maakt een vreemde geen kennissen. En, om u de waarheid te zeggen, mijnheer, ik voel me in dit huis niet bijster op m'n gemak. Het werkt op m'n zenuwen.”

„Dumphy, wees niet kinderachtig, man,” onderbrak Bellairs ongeduldig. „Het huis

is geschikt; de streek mooi en rustig. Dat is hoofdzaak. — Neen, dank je; ik heb niets meer nodig.”

Nadat Bellairs weer alleen was, dacht hij nog eens over beide brieven. Die van Garvin Summers, zijn huisheer, was eenvoudig genoeg. Zes weken geleden had Nigel Bellairs „Marsh House” gemeubeld gehuurd voor den zomer. Na zijn laatste groote reis gevoelde hij behoefte aan rust — hij was ruim zestig — en Marsh House, gelegen te midden van moerassen, heide en bosschen, was het ideaal voor een rustig verblijf. De eigenaar had hij nog niet gesproken; in het buitenland had hij de advertentie gelezen, en de huur was per correspondentie tot stand gekomen. Hij en Dumphy waren de eenige bewoners: de oude heer hield van eenzaamheid. Niets bijzonders dus, dat mr. Summers eens kennis wenschte te komen maken. Of was het meer dan toeval dat Summers zijn bezoek aankondigde tegen denzelfden dag, die in het geheimzinnige briefje werd genoemd? Zijn twijfel duurde maar een oogenblik: niets wees op een bepaald verband. Bellairs' aandacht ging terug naar het anonieme briefje, dat hij nog eens overlas. „Het paneel, links van het schilderij.” Dat moest in de bibliotheek zijn. Eerstens was het de eenige kamer, waarvan de wanden uit panelen bestonden, vervolgens herinnerde hij zich, dat daar onder meer een buitengewoon groot schilderstuk hing. Hij lachte. Een lang en rusteloos leven, doorgebracht in vrijwel alle deelen der wereld, had een zin voor avontuur in hem gevoed, die op dezen leeftijd nog lang niet verdwenen was en door dit briefje weer volop ge-